SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

… 23. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, FEBRUARY 5, 1988 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 5-го ЛЮТОГО 1988 Ч. 23. РІК XCV

Нюйоркська громада відзначила роковини державности

Ню Йорк (В. Л-ць). — Роковини української державности, тобто 70-річчя від проголошеня IV Універсалом самостійности України і 69-ої річниці соборности українських земель актом з 22-го січня 1919 року, відзначила місцева українська громада з ініціятиви і заходами Комітету Об'єднаних Українсько - Американських Організацій — Відділ УККА — в неділю, 24-го січня ц.р., в авдиторії школи св. Юра.

Згідно з християнською традицією, цієї неділі правились Служби Божі в українських церквах на інтенцію українського народу і Панахиди за душі відомих й невідомих героїв, які поклали на вівтар батьківщини своє життя. Служба Божа в церкві св. Юра правилась о год. 12-ій із зорганізованою участю громадських, комбатантських і молодечих організацій з прапорами. Відповідну до хвилини проповідь виголосив парох церкви о. ігумен Патрикій Пащак, ЧСВВ, генеральний вікарій Стемфордської епархії.

Напередодні святочної Академії, а саме у п'ятницю, 22-го січня, представники українських організацій, деякі у вишивках, з прапорами, на чолі з головою КОУАО ред. Ігорем Длябогою, відвідали бюро посадника Едварда Кача, де їх прийняв тепло заступник посадника Герберт Рікман. Він згадав кількома словами про покійного адвоката Юрія Волинця, який кожнорічно займався підготовою таких зустрічей і взагалі з рамени КОУАО був лучником між українською громадою і бюром посадника. Відтак він привітав присутніх і прочитав та передав на руки голови проклямацію з нагоди січневих роковин. Імпрезу відкрив і виголосив коротке слово, у якому накреслив тло української національної революції, ред. І. Длябога.

В неділю, 24-го січня, біля 400 українців, старшого і молодшого покоління, прийшли, щоб гідно вшанувати згадані державні річниці. Академія розпочалась о год. 2:30 американським національним гимном, що його відіграла на фортепіяні мгр Соня Шерег. Формально свято відкрив д-р Аскольд Лозинський у заступстві перешкодженого голови, словами з вірша Олександра Олеся „Яка краса:

(Закінчення на стор. 3)

НА ПРОЦЕСІ І. ДЕМ'ЯНЮКА

ПРОКУРАТУРА ЗАКІНЧИЛА ПІДСУМКИ

ВИКАЗКА З КҐБ ФАКТИЧНО ОПРАВДУЄ ОСКАРЖЕНОГО

Єрусалим, Ізраїль (Йоан Онужек, АНЧЕЙН, тел.). — Йона Бляттман, головний прокуратор на процесі Івана Дем'янюка, закінчив тут в середу, 3-го лютого, кінцеві підсумки, обвинувачуючи підсудного у всіх злочинах, поданих в акті оскарження, і вимагаючи повного виміру кари для нього.

Вправді, Й. Бляттман підкреслено заявив, що український нарід, як такий, не можна обвинувачувати в коляборантстві з нацистами, але були індивідуальні випадки такої коляборації і Іван Дем'янюк є власне одним з прикладів.

Попереднього дня Й. Бляттман старався збити „алібі" І. Дем'янюка, вказуючи на різні розбіжності в його свідченнях, починаючи від 1977 року, коли власті в ЗСА почали його інвестигацію. Як і його попередник, Міхаель Шакед, Й. Бляттман старався також здискредитувати свідків оборони, називаючи графа Ніколася Толстого „псевдо-науковцем", а Авраама Шіфріна „ігнорантом".

Й. Бляттман висунув також нову теорію, що українці не мають чого боятись росіян, чейже Федор Федоренко їздив тричі до СССР під час перерв у його процесах в ЗСА і йому там нічого поганого не зробили. Як відомо, Федоренка „видворили" з ЗСА до СССР, де його засудили і, як повідомила совєтська преса, стратили.

Справжньою проблемою дя прокуратури стає кагебівська виказка і про це постійно пригадує головний суддя Дов Левін. Справа в тому, що якщо ця виказка є фальшивкою, як твердить оборона, то судді відкинуть цей головний документ прокуратури. Але якщо судді визнають, що це правдивий документ, то він фактично є корисним для Дем'янюка, бо на мнимій виказці подано тільки, що він був відрекомендований тільки до Окшова і до Собібору, а про Треблінку нема мови. У такому випадку уцілілі свідки говорили неправду під присягою і то два рази, у Клівленді і тут в Єрусалимі. Ані М. Шакед, ані Й. Бляттман не могли дати задовольняючої для суддів відповіді на питання Левіна: „А що буде, коли І. Дем'янюк змінить своє 'алібі', встане і скаже — так, це моя виказка, і на ній нема Треблінки? Де тоді ваша арґументація? Де тоді заяви уцілілих?"

Цей запит поставив Левін Бляттманові вчора після того як прокуратор сказав, що не вірить, щоб уряд СССР хотів себе скомпромітувати, передаючи в світ фальшивку. Тим більше, Москва не хотіла б осміши-ти свого приятеля Арманда Гаммера, який привіз виказку з СССР.

Наскільки обізнанін прокуратор Бляттман і суддя Далія Дорнер із справою Дем'янюка, може посвідчити ця виміна під кінець виводів Бляттмана. Суддя Дорнер запитала прокуратора як довідались американці про цю мниму виказку, а Бляттман відповів, що вона була опублікована в „якійсь газеті". Це, очевидно, незгідне з фактами, бо спершу копію отримав тодішній шеф ОСІ Аллан Раєн після довгої виміни листів з прокуратором Руденком і за допомогою Державного департаменту ЗСА, а оригінал перевіряв експерт ОСІ Ґідеон Епстін в амбасаді СССР у Вашінґтоні, приховуючи на процесі в Клівленді факт, що знімка не була прикріплена до виказки. Це виявилось щойно тут під час перепитування Епстіна.

На закінчення Блаттман сказав, що ані Айхмана, ані Дем'янюка не можна уважати „малими ґвинтиками" в цілій нацистській затії знищити жидів, як націю, тим більше, що існують псевдо-науковці, які цілковито відкидають існування голокосту. Отож треба було процесу Айхмана, треба й процесу Дем'янюка, щоб зберегти пам'ять про голокост.

Як і можна було цього сподіватись, суддя Левін зарядив перерву до вівтірка, 9-го лютого, даючи обороні додатковий час на підготову до своїх кінцевих підсумків.

КОНҐРЕС ВІДКИНУВ ПРОПОЗИЦІЮ УРЯДУ ПРО ДОПОМОГУ ДЛЯ КОНТРАС

Вашінгтон. — Палата Репрезентантів, не зважаючи на інтенсивну кампанію самого президента Роналда Реґена і багатьох прихильників допомоги для антикомуністичних повстанців в Нікараґуа, відкинула восьми голосами більшости (219 за, 211 проти) пропозицію Адміністрації про ухвалення допомоги для контрас в сумі 36,2 мільйони долярів, з того тільки 3,2 міл. для зброї й амуніції, а решта для харчів, медикаментів, одягу тощо.

Біда тільки в тому, що у згущеній передвиборчій атмосфері за відкиненням пропозиції Уряду голосували також 12 республіканців, інакше демократи не змогли б були здобути потрібної більшости, — заявив прихильник допомоги для контрас, республіканець з Ілліной Роберт Мічел, який перестерігав перед і після голосування противників контрас, що у випадку їхньої перемоги, вони будуть змушені взяти на себе не тільки „тріюмф перемоги", але також усі неґативні консеквенції, які з цього випливатимуть. Він особисто і його прихильники не мають довір'я до прокомуністичного і промосковського малого диктатора Нікараґуа Данієля Ортеґи, який напевно повернеться незабаром до старих методів переслідування, збільшення своєї армії, накопичення в Нікараґуа совєтської різнородної зброї, призначеної не тільки для нього, але також для так званих „марксистських революціонерів" в багатьох інших країнах Південної Америки.

„Із сьогоднішнім голосуванням в користь сандіністів, — заявив конґресмен Мічел, — проблеми Нікараґуа і Центральної Америки існуватимуть далі, може навіть у більш скомплікованій формі. Якщо ви голосували, щоб припинити процес антисандіністської боротьби, то будьте приготовані дати американському народові відповідь і майте відвагу взяти на себе усю вину за поширення комуністичної гегемонії в Центральній Америці".

Очевидно, Білий Дім дуже розчарований вислідом голосування в цій важливій справі. Представник Білого Дому Марлін Фіцвотер заявив, що Адміністрація працюватиме далі з прихильниками борців за свободу для забезпечення миру в Центральній Америці і зупинення комунізму на порозі З'єднаних Стейтів Америки. Президент, після голосування потелефонував до бюра конґресмена Р. Мічела і подякував йому за його старання в користь допомоги для контрас, погоджуючись при тому з його висновками, що ніхто ще сьогодні не може передбачити, яку пастку готує для ЗСА Д. Ортеґа в майбутньому, разом із своїми спільниками в Москві і Гавані.

Теперішня допомога для контрас вигасає при кінці лютого цього року і демократи, а зокрема спікер Палати Репрезентантів Джім Райт, вже заповідають, що не допустять до жадного голосування над компромісовою пропозицією в тій справі, беручи тим самим на себе моральну відповідальність за загибель в джунглях здеклярованих антикомуністів і прихильників ЗСА. Але, як заявив один із прихильників допомоги для контрас, народ напевно скаже своє слово в листопаді при виборі Президента і багатьох законодавців.

Українці взяли участь у республіканській конвенції

Ґренд Репідс, Миш. — Тут в днях 29-го-30-го січня ц.р., відбулася конвенція стейтових республіканських делеґатів, на якій голосували на президентських кандидатів.

В конвенції взяли участь українці, члени стейтових делеґацій: Е. Запорожець, С. Мамчур, Р. Куропась, Р. Скипакевич, В. Іваницький, А. Галів, Х. Зарицька, К. Іваницька, Р. Тобіянська та П. Крайруб. Присутнім також був майбутній кандикдат на стейтового представника Роман Кульчицький.

В остаточних підрахунках на президентського кандидата віцепрезидент Джордж Буш дістав 37 голосів, 32 були за Джеком Кемпом, а вісім за Пет Робертсоном.

Фундація Енциклопедії України плянує діяльність

Ню Йорк. — У неділю, 13-го грудня ц.р. тут в будинку Наукового Товариства ім. Шевченка відбулися другі Загальні збори Фундації Приятелів Енциклопедії України, Інк., яка була заснована 29-го червня 1985 року та зареєстрована в стейті Ню Джерзі.

Збори відкрив голова фундації мгр Володимир Баранецький, який також звітував про діяльність Дирекції на протязі двох з половиною років. Доповнення до цього загального звіту подав заступник голови д-р Атанас Фіголь, головний інспіратор фундації. Секретар дирекції Слава Олесницька, звітувала за адміністраційну працю, а про стан каси та фінанси звітував д-р Володимир Пушкар. За звітний час фундація зібрала близько півмільйона долярів у ЗСА та Австралії. На становою фундації було фінансування своїх проєктів тільки із відсотків, однак поки збереться більша сума, збори рішили частинно нарушити й основний капітал.

Провірку провів із уповноваження Контрольної комісії мгр Володимир Рак, який знайшов зразкове і точне ведення каси та фінансового діловодства, що завважила при своїй недавній контролі також федеральна перевірка. Адвокат фундації Нестор Олесницький з'ясував деякі актуальні правні проблеми фундації, що втішається статусом неприбуткової установи та звільненням пожертв від податків.

Після схвалення абсолюторії вибрано такий склад Дирекції та Контрольної комісії. Дирекцію дальше очолюватиме мгр В. Баранецький, а на його заступників обрано д-ра А. Фіголя (Німеччина) та інж. Олега Іванусіва (Канада). Залишаються секретарем С. Олесницька, а скарбником д-р В. Пушкар. В склад Дирекції теж входять: Богдан Біґус (Канада), інж. Мирослав Болюх (Австралія), д-р Степан Ворох, д-р Павло Джуль, інж. Роман Заяць, д-р Ірена Падох, та адв. Петро Саварин (Канада). Правним дорадником залишився адв. Н. Олесницький. В склад Контрольної комісії входять: мгр В. Рак, (голова), д-р Аркадій Жуковський (Франція), адв. Андрій Семотюк (Канада), д-р Іван Сєрант, та д-р Іван Флис. До Наукової Ради переобрано д-ра Ярослава Білінського, д-ра Василя Маркуся, д-ра Ярослава Падоха, д-ра Франка Сисина, д-ра Юрія Шевельова та д-ра Володимира Янева. На місце померлого проф. В. Кубійовича вибрано д-ра Олексу Біланюка. Наукова Рада кореспонденційним шляхом оформить свою Президію.

З огляду на географічно - правні міркування виявилася потреба створення окремої братньої фундації в Канаді, яка перебере та продовжуватиме працю патронату. Канадська Фундація твориться для тих самих цілей, що їх має фундація в Америці, тільки діятиме в рамках кандаського законодавства. Обидві фундації будуть координувати свою діяльність, а для забезпе-

(Закінчення на стор. 3)

Сенат затвердив кандидатуру Е. Кеннеді

Вашінгтон. — В середу, 3-го лютого, Сенат одноголосно затвердив кандидатуру Ентоні Кеннеді на члена Верховного Суду З'єднаних Стейтів Америки.

Як ліберали, так і консерватисти віддали належне глибоким юридичним знанням нового судді, відзначивши при цьому, що Е. Кеннеді не має „виразно виражених ідеологічних замилувань".

Ентоні Кеннеді, якому 51 рік, став 104-им членом Верховного Суду за всю історію ЗСА. Пресовий секретар Сенату Тоні Гавз сказав, що новий суддя буде заприсяжений 18-го лютого.

Кореспондент агентства Ассошієйтед Пресс Леррі Марґасак пише, що точка зору Кеннеді на такі принципіяльні справи, як право жінок на аборт, відділення церкви від держави, а також громадянські права, покищо нікому не відома.

Затвердженню кандидатури Кеннеді попередила багатомісячна драматична кампанія, під час якої кандидатура судді Роберта Борка була відхилена Сенатом, а другий претендент — Даглас Ґінзбирґ — сам відкликав свою кандидатуру після того, як було встановлено, що в студентські роки він курив маріхуану.

Кеннеді замінить у Верховному Суді Луїса Павелла, який залишив свій пост 26-го червня минулого року з уваги на стан здоров'я.

Філателістична виставка інформує про Тисячоліття

Мідія, Па. — Філателістична збірка „Християнство на Україні", яку підготовив інж. Андрій Даріян Сольчаник, інформує філателістичний світ про святкування Тисячоліття Християнства в Україні. Вона отримала срібну нагороду на філателістичній виставці АРІПЕКС'88 у Фінікс, Аріз. 22-24-го січня 1988 року.

Збірка буде виставлена на філателістичній виставці МІЛКОПЕКС'88 у Мілвові, Виск., в днях 4-6-го березня ц.р. Виставка відбудеться в приміщенні арени виставок і конвенцій, при 500 Вест Кілборн авеню.

Ця збірка обговорює різні сторінки християнства в Україні за допомогою філателістичних матеріялів — марок, поштових штемплів, офіційних поштівок, офіційних коверт, франкотипів і т.д.

Збірка складається із слідуючих розділів: 1. Мандрівка віками, 2. Божі храми, 3. Релігійне мистецтво, 4. Святкування, 5. Тисячоліття Християнства.

У СВІТІ

ЗАХІДНЬОНІМЕЦЬКИЙ ІСТОРИК Манфред Мессершмідт, член комісії, яка перевіряє воєнне минуле президента Австрії д-ра Курта Вальдгайма, намагався знайти в Югославії, зокрема в державних архівах, телеграму з воєнних часів, копію якої опублікував західньонімецький журнал „Дер Шпіґель" і яка нібито має доказувати, що Вальдгайм займався воєнними злочинами проти цивільного населення в Югославії. Проф. М. Мессершмідт повернувся однак до Відня з порожніми руками. Телеграми югославські чинники йому не передали, якщо така взагалі існує, бо надрукована копія може бути фальшивкою югославської державної служби безпеки і Світового жидівського конгресу, а свідчення історика Душана Плєнча, який „перший відкрив телеграму", звичайнісінькою провокацією.

ПРАВОЗАХИСНЕ АҐЕНТСТВО „Преса другого світу", бюро якої знаходиться в Ню Йорку, повідомила кореспондентів, що совєтська прокуратура і КҐБ в Естонській ССР знову почали переслідувати естонську дисидентку Лягле Парек, звільнену із концтабору в минулому році під час загального звільнювання в'язнів сумління. Як відомо, під цю катеґорію звільнення попало тоді 329 осіб, між ними багато в'язнів сумління, тобто борців за національні і людські права та оборонців Гельсінкських угод, які сиділи в тюрмах, концтаборах і психіятричних заведеннях. Головним закидом прокуратури проти Парек є те, що вона зламала, мовляв, підписану заяву і далі продовжувала свою дисидентську діяльність. Переслідування і „відновлення" судових справ розпочались проти багатьох інших дисидентів в Балтицьких країнах.

ВИСТУПАЮЧИ ПЕРЕД кореспондентами на щотижневій з ними зустрічі, представник польського уряду Єжи Урбан заявив, що урядові чинники не надіялись, що нові підвишки цін виклилчуть ентузіязм в населення, але в загальному польський нарід, крім кількох протестних демонстрацій, спокійно прийняв нові зарядження. Як відомо, ціни на продукти першої потреби, зокрема харчі, зросли від понеділка, 1-го лютого ц.р., на 40 й більше відсотків. „Я знаю, що польський нарід переживає тяжкі часи економічного застою і недостачі певних товарів, але нарід вже перестав слухати крикунів", — заявив Урбан. Поправляючи Урбана, голова підпільної „Солідарности" Лєх Валенса виразно підкреслив, що очолювана ним профспілка тимчасово не закликала нарід до масових демонстрацій, щоб дати урядові можливість випробувати свою програму, але це не означає, що поляки не виступлять повною силою, якщо експерименти уряду і компартії будуть, як і перед тим, невдачними. Крім того до Польщі прибув заступник державного секретаря ЗСА Джан Вайтгед і тому треба використати його перебування у Варшаві корисно.

„Правда" виступає проти неформальних об'єднань

Москва. — Як повідомляє газета „Вашінгтон Пост", у понеділок, 1-го лютого, московська газета „Правда" надрукувала велику статтю, метою якої є накреслити межі дозволеного в рамках горбачовської лібералізації.

З однієї сторони, „Правда" вітає появу в країні майже 30,000 неформальних клюбів і об'єднань, але з другої, нападає на ті з них, які, за її словами, винні в „політичному екстремізмі, дрібнобуржуазних нападах і антисовєтизмі".

„Головне — це національно-патріотичне виховання і переконання людей у правильности наших соціялістичних ідеалів, використовуючи силу громадської думки і, коли треба, силу закону", — пише газета. Конкретно „Правда" вибрала для своїх атак дисидентський журнал „Гласность" і товариство „Пам'ять", в якому, за словами газети, верховодить групка антисемітів. „Правда" наводить уривки з листів читачів, обурених висловлюваннями керівників „Пам'яті", і вимагає, щоб товариство вернулося до своїх попередніх завдань охорони і відновлення пам'ятників старовини.

Напади на „Гласность" носять ще більш різкий характер: газета обвинувачує редактора журналу, колишнього політв'язня Сергея Ґріґорянца в антисовєтизмі і в тому, що він служить західнім інтересам. За твердженням „Правди", матеріяли „Гласності" настільки нагадують західні публікації про права людини і політв'язнів в СССР, що цілком можуть бути їх передруками. „Правда" багатозначно нагадує, що в минулому редактор „Гласності" був засуджений за „антисовєтську діяльність". Ґріґорянца звільнили на початку минулого року разом з великою групою політв'язнів.

Совєтська газета критикує і інші неофіційні групи, наприклад, семінар „Демократія і гуманізм" і пише, що вони також діють за вказівками Заходу, який радить їм об'єднатися, створити єдину програму, захопити ініціятиву".

Це вже друга публікація „Правди" на цю тему за місяць.

У Філядельфії переведено День Солідарности

Філядельфія (Христя Сеник). — Як і в минулих роках, так і цього року Комітет Оборони Національних і Людських Прав України відзначив День Солідарности з українськими політв'язнями у вівторок, 12-го січня ц.р. в міській ратуші у заповненій вітальній залі посадника.

Програму відкрила голова комітету Уляна Мазуркевич і представила посадника міста В. Вілсона Ґуда.

Промовляє Н. Світлична.

Посадник Ґуд у своєму короткому слові сказав, що американці, які уважають свої основні права зовсім природним явищем, мають обов'язок символічно злучитись з тими, які їх не мають. Відтак він передав проклямацію голові Комітету, що була відчитана його пресовою секретаркою. Тому, що цього року припадає 1000-ліття Християнства в Україні, в проклямації крім відзначення 12-го січня Днем Солідарности, частина була призначена вірним Українських Церков, які є переслідувані в Україні. В проклямації посадник заохочував українців міста Філядельфії зберігати свої релігійні надбання, як вияв своєї солідарности з переслідуваними в Україні. На пам'ятку цього дня У. Мазуркевич подарувала посадникові книжку Роберта Конквеста „Жнива смутку" і представила з Міжрелігійної групи Архидієцезії Сестру Ґльорію, яка перебрала ведення програми. Сестра Ґльорія попросила о. шамб Михайла Федоровича, генерального вікарія і пароха української католицької катедри Непорочного Зачаття провести молитву.

Першим промовцем був Роберт Вілім Фаррахд, заступник-асистент державного секретаря в справах прав людини. „Дві благородні причини привели нас

(Закінчення на стор. 3)

НАРАДИ УАКРАДИ

Ню Йорк. — Тут в суботу 13-го лютого ц.р., о год. 10-ій ранку в приміщеннях Українського Народного Дому, при 142 Друга авеню, відбудеться спільне засідання Екзекутиви та Крайової Ради УАКРади. Присутність представників складових організацій та відділів УАКРади обов'язкова.

В АМЕРИЦІ

ДИРЕКТОР ФБІ Вілліям Сешинс заявив, що бюро вело нагляд над угрупуваннями, які оспорювали політику президента Роналда Реґена в Центральній Америці, але тільки тому, що отримало інформації, що саме ці угрупування допомагають терористичним організаціям в Ель Сальвадорі. В. Сешинс виступив всеціло в обороні ФБІ, хоча сказав, що могли бути відхилення від усталених норм перевірки.

ДЕПАРТАМЕНТ ОБОРОНИ видав директиву до всіх галузей збройних сил, щоб всеціло примінювати закон проти дискримінації жіноцтва та відкрити більше становищ для жіноцтва. Крім того, секретар оборони Френк Карлуччі дав наказ простудіювати наново „аналізу небезпек" та взяти до уваги допущення жінок до деяких бойвоих акцій. Пентаґон вже відкрив позиції на розвідчих літаках летунської та морської фльот, техніків в літаках і на летовищах, будівельних батальйонах морської фльоти, як також становища почесних варт морської піхоти в амбасадах.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc at 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Subscription 1 year — $40 00. 6 months — $22 00. 3 months — $12 00 UNA members 1 year*— $15 00 Change of address — $1 00 Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster Send address changes to
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Tel (201) 434-0237. (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City N J

Передплата на рік $40.00. на півроку — $22 00. на 3 місяці — $12 00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1 00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P O Box 346 Jersey City N J 07303

Ізраїль і безсилля ООН

Дня 1-го лютого ц.р. відбулося уже четверте з черги засідання Ради Безпеки Організації Об'єднаних Націй, скликане на вимогу Ради арабських країн. На перших двох засіданнях Ради Безпеки американський амбасадор Вернон Волтерс стримався від голосування, себто не зголосив свого вето, яке уневажнило б резолюцію, яка гостро таврувала Ізраїль за його жорстоку поведінку супроти арабських демонстрантів. Ізраїльський уряд нарікав з цього приводу, закидаючи Америці ледве чи не „зраду" свого ізраїльського союзника. Але на тому останньому засіданні Ради Безпеки ООН названий американський амбасадор при голосуванні над подібною резолюцією підніс таки руку „проти", арґументуючи, що теперішнє втручання ООН до хронічного ізраїльсько-арабського конфлікту „не впору і недоцільне". Можна це пояснити фактом, що в міжчасі державний секретар Джордж Шулц їздив до Ізраїля, Йорданії і Єгипту і що під кінець січня ц.р. у Білому Домі був єгипетський президент Госні Мубарак.

Америці, Єгиптові і Йорданії, як і всім взагалі, арабським країнам залежить на ліквідації справжньої причини бурхливих палестинських демонстрацій, які розпочалися 8-го грудня минулого року і до цього часу коштують життя 40 демонстрантам, поруч із близько 300 поранених і важко побитих палицями. Єдина причина тих демонстрацій, які виказують щораз кращу зорганізованість і пляновість, це окупація правобережжя Йордану і смуги Ґази від часу війни у 1967 році. Всі спроби замирення, особливо на базі конкретного і розумного пляну президента Реґена, розбивалися об націоналістичний максималізм ізраїльського уряду, який, так би мовити, принципово не хоче повернути арабам їхні землі і намагається штучно, фінансованою Ізраїлем колонізацією позбавити арабські землі їх однородного етнічного арабського характеру. Америці залежить на приязні з Ізраїлем, який своїм географічним положенням, становить неначе природну запору проти походу СССР в обшир Перської затоки, але й залежить також на добрих взаєминах з арабськими країнами, особливо такими поміркованими і зорієнтованими на Захід, як Єгипет, Йорданія, Туніс, Савдійська Арабія і Емірати. Але як сказано, Ізраїль не слухає Америки і відкликається до Організації Об'єднаних Націй, — безсильної супроти впертої і непорушної максималістичної політики Ізраїля.

Це саме один із аспектів ситуації на Близькому Сході. ООН найвища міжнародна організація, основана у 1945 році з найпершою ціллю зберігати мир у світі, не має власного війська і в наслідок принципу рівности всіх членських країн, навіть таких як Люксембурґ поруч із суперпотугами, та в наслідок права СССР, як одного з п'яти постійних членів ООН, зголошувати своє вето, втратила на повазі й на будь-якому авторитеті, у теорії і практиці. Рішальне слово в міжнародній політиці мають суперпотуги ЗСА і СССР, оперті на демократичний бльок НАТО і комуністичний Східній пакт. Об'єднані Нації зійшли до ролі дискусійного клюбу з виголошуванням довжелезних тирад на кожній пленарній Асамблеї та на місце зустрічі державних мужів, й випадну базу совєтського шпигунського апарату з аґентами КҐБ з дипломатичними пашпортами.

Мировий плян Москви у відношенні до Близького Сходу вимагає скликати для цієї справи міжнародну конференцію. Ізраїль погоджується на це, йому бо залежить на визнанні від СССР, якого дотепер нема, та збільшенні ізраїльського населення жидами із СССР. Але ЗСА не хочуть допустити СССР до участи у вирішуванні проблем Близького чи Середнього Сходу. Вина по стороні ЗСА ця, що президент Реґен і ввесь його Уряд нерішучі у відношенні до Іраїля, піддаючись натискові збоку сильної і впливової жидівської громади в Америці. Але ця кривава забава не може тривати безконечно.

СЕКРЕТАР ОБОРОНИ ЗСА Френк Карлуччі заявив перед Конґресом, що він незадоволений розташуванням нуклеарних ракет далекого засягу типу „МХ" у нерухомих сховах, бо ці ракети є наражені на знищення. Карлуччі уважає, що куди краще було б якби ці ракети були вмонтовані в рухомі залізничні плятформи.

ФІРМА ІСТМАН КОДАК здержує виробництво фотографічних апаратів які замість фільму на рольках вживали диски. Це рішення прийшло шість років після випуску тих апаратів з огляду на те, що немає достатнього запотребування на них.

Іван Кедрин

ПОЛЬСЬКИЙ УЧЕНИЙ ПРО УКРАЇНЦІВ У ПОЛЬЩІ

Коротенька вістка в газеті, що польський учений з Ягайлонського університету в Кракові матиме доповідь у Науковому Товаристві ім. Шевченка у Ню Йорку мала такий відгук, що заля НТШ була вщерть повна з доставленими кріслами у переходах. Ця масова присутність українських людей була зумовлена не так зацікавленням долею наших земляків у Польщі, як атрактивністю польсько-української проблематики і цікавістю, що на цю тему скаже молодий польський учений, який живе і працює у сучасній комуністичній Польщі. Проте доповідач д-р Анджей Зємба, за своїм виглядом ще молодший як його молода метрика, тримався у своїй доповіді строго проголошеної теми: „Національна меншість і комуністична держава, українці в Польщі сьогодні". Це була стовідсотково наукова доповідь, із датами і фактами, проте водночас показана лекція, як політика тісно пов'язана з наукою, чи пак наука з політикою.

Доповідач, що його представив голова д-р Ярослав Падох, який і головував під час цієї імпрези, подякував, що йому дозволили промовляти по-польськи, хоч він добре знайомий із українською мовою. Починаючи від статистики, доповідач ствердив, що нема правильної і вірної статистики українців в Польщі, але, базуючись на числі переселених у 1945-47 лемків та на статистиці членів Греко-Католицької і Православної Церков, можна прийняти, що є тепер у Польщі 400,000 до 500,000 українських людей, якщо підтягнути під цю номенклятуру і тих лемків, які все ще називаюь себе „русинами", але застерігаються, що вони не є росіянами. Доповідач поділив стан українців Польщі на періоди тамошньої політичної влади — за влади Ґомулки, Ґерека і Ярузельського. Первісна концепція влади, яка подобалася й суспільству, що Польща повинна бути національно однородна, збанкрутувала в міру щораз більшої активности і щораз дальших вимог національних меншин, з яких найчисленніша — українська. Змінялося також відношення влади до українців. Народження робітничого руху „Солідарність" у 80-их роках і участь у тому русі також молодих українців, стягнула на українців переслідування в часі проголошеного Ярузельським виняткового стану, але й зактивізувало українську громаду. Був час, коли після примусового переселення кругло 150,000 лемків, відібрали їм церкви, школи, заборонили всяку громадську працю. Це була суто-політична акція, польського сталінізму, яка вдарила бумерангом по уряді. Зчасом, у 1956 році, дозволено на Українське Суспільно Культурне Товариство, як суто-громадську організацію, з газетою „Наше Слово" і календарями. Але українців переслідували більше, як інші меншини, бо хоч українців найбільше, то ні одного українця до сойму не допустили, хоч є там репрезентант жидів і білорусів. Тепер дозволили на танцювальні ансамблі „Журавлі" й „Лемковина" та дозволили їм на турне по Америці.

Багато у своїй 45-хвилинній доповіді д-р Зємба присвятив лемкам, які у Польщі не становлять одностайної групи. За законом позбавлено лемків права до землі, — дозволяють на поворот до давніх сіл тільки індивідуально. Поважну ролю також для української громади грає Церква. Доповідач відчитав прихильну для українців цитату з пастирського листа кардинала Юзефа Ґлемпа. На польський клір впливає Папа Іван Павло II. Буцім то є вже рішення признати українцям-католикам у Польщі окремого єпископа, але коли це станеться — невідомо. Приїзд до Польщі єпископа Прашка чи Архієпископа Мирослава Марусина стрінувся з ентузіязмом тамошніх українців. Цікаво, що українські католики радше переходять на православіє, як на римо-католицизм.

Прелеґент не говорив про потребу польсько-українського замирення і спільного фронту та про права українців до рідної держави, бо це були для нього речі самозрозумілі. Він віддавна працює над вивченням української проблематики, спеціялізуючись у церковних справах. Разом із польськими діячами Сєрчиком і Торжецьким, д-р Зємба перший гостріше виступив проти пасквільного твору Едварда Пруса „Владика свєнтоюрські". Розторощуюча критика цього твору забрала 16 сторінок книжкового формату. Д-р Зємба точка за точкою доказував брехливість і тенденційне фальшування фактів Едвардом Прусом. Він і тепер, діставши від Ягайлонського університету стипендії на наукові досліди, збирає матеріяли для монографії про Слугу Божого, Кир Андрея.

Д-р Зємба не заперечив, що є в Польщі прихильники також русофільської концепції Романа Дмовського, але твердив, що це майже виключно старші люди, переселені з Східньої Галичини чи Віленщини, які все ще мріють про Львів і Вільнус, як „польські міста". У Молодому поколінні цього нема. Він д-р Зємба, не погоджувався з дискутантом, що твердив, наче в українському суспільстві глибше й основніше закріпилася вже думка про потребу польсько-української злагоди. Він указував, наприклад, на факт, що все молодше покоління і вся підпільна література в Польщі визнають, що східнім сусідом Польщі не є Росія і росіяни, а українці, литовці й білоруси і що з цими народами треба жити дружньо. Зрозуміло: після Катинської трагедії, коли то большевики вистріляли кругло 10,000 польських старшин, які втекли на совєтську територію, як до „союзника", не може в Польщі бути сантименту ані політичної орієнтації на „братній" російський народ.

Це був один із найбільш успішних вечорів в НТШ у Ню Йорку. Сам д-р Андрій Зємба був більше як вдоволений. Він, у приватній розмові, запевнив, що ніколи не сподівався мати таку численну і так йому прихильну авдиторію. Це була добра краплина на скелю взаємного недовір'я, упередження і того ресантименту, що його створило море поцейбіч і потойбіч пролитої крови.

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ
Редагує Лев Яцкевич

Телефонна революція

Один з найбільш важливих, та спочатку недооцінених винаходів — це телефон без якого неможливо уявити сьогодні нашого життя. Цей винахід прийшов на світ в мансардній кімнаті дерев'яного будинку, розташованого при 107 Корт вулиці в Бостоні, у сторіччя незалежности ЗСА (1876).

Першими історичними словами, що проплили крізь примітивну мережу двох телефонів, були слова його винахідника Ґрегама Белла, вчителя глухонімих, до свого помічника в сусідній кімнаті, Ватсона: „Ходіть сюди пане Ватсоне, ви мені потрібні"!

Ці історичні слова були повторені 100 років пізніше, в 1976 році на бенкеті, влаштованому „Американською телеграфічною та телефонною компанією", у століття винаходу телефону, нащадками родини Белла та Ватсона на якому продемонстровано нову версію „світлових" телефонів. Вони у противагу до електричних телефонів, були сполучені між собою, не при допомозі мідних, але скляних провідників, товщини людського волосся. В такім телефоні голос проходить не при співдії електричного струму, але при помочі лейзерного проміння.

У звичайному телефоні, звукова хвиля, що входить до мікрофону телефонної трубки, перетворюється в електричні імпульси, які, у виді електричного струму, доходять до другого телефонного апарату, в якому він знову перетворюється у звукові хвилі.

У світловому телефоні, звукові хвилі також перетворюються у електричні імпульси, які проте вмикають та вимикають мініятюрний лейзерний пристрій у телефонну мережу. В той спосіб він перериває світлове русло, що пливе низкою імпульсів вздовж скляного, волоконного „дроту". При кінці його „подорожі", світлові імпульси перетворюються знову у звукові хвилі.

Хтось може спитати навіщо перемішувати світлові імпульси з електричними, коли ці останні виконують ті самі завдання задовільно? Річ в тому, що скляне волокно має велику перевагу над металевим провідником, який втрачає по дорозі частку своєї електричної енерґії, яка перестрибує часто-густо на сусідній провідник. І тому ми в рядигоди чуємо в телефоні чужі голоси, а навіть цілі розмови наших ближчих і дальших сусідів.

Цю втрату енерґії американці називають протіканням (leak), а підслухані розмови своїх сусідів — „cross-talk". Але на дальшу мету скляні чи світлові телефони будуть не тільки далеко ліпші, але й дешевші, ніж електричні. Пишучи про перевагу світлових телефонів над електричними, маємо на увазі високу ціну міді та її обмежені припаси на землі, в порівнянні з приписами сировини кремнію, які практично необмежені. Дослідники світлових телефонів працюють тепер над збільшенням довготривалости мініятюрних лейзерних пристроїв, із сьогоднішніх 300,000 годин до одного мільйона годин.

У недалекій вже майбутності, два тонесенькі скляні волокна допроваджені із зовнішньої мережі до мешкання власника телефону, дадуть йому змогу користуватися, не тільки телефоном, але теж відбором радіових та телевізійних програм та зв'язком з комп'ютерними інформаціями усіх бібліотек світу.

Автори повістей наукової фантастики, передбачали багато десяток років тому можливість такої комунікації на далекі відстані, яка дозволить їх героям бачити на маленькому екрані обличя своїх співрозмовців.

Експерименти із світловим телевізором, себто телефоном, устаткованим маленьким телевізійним екраном, який дозволить нам, не тільки чути в ньому голоси наших співрозмовців, але також бачити їхні обличчя, вступили вже в останню фазу дослідів. Поряд з тим проходять також досліди з ручними телефонами, величини ручних годинників та телефонами високої чутливости, в яких не треба буде брати до рук слухової трубки. Бо на означений звук людського голосу — телефон буде сам вмикатися в телефонну мережу, а замість накручувати чи витискати телефонне число особи, з якою хочемо говорити, вистачить сказати тільки число її телефону, а на другому кінці сполучений телефон відізветься м'яким дзвіночкоподібним сиґналом.

Бездротний радіотелефон став дійсністю вже за наших часів при допомозі якого можна проводити телефонічні розмови з літака, корабля, потяга та автомобіля.

Дальшими „чудесами" революції телефона буде „тямущий" телефон, який пам'ятатиме телефонічне число телефону, з яким людина намагалася зв'язатися, але не могла дістати сполуки, тому що цей телефон був зайнятий. В майбутньому з хвилиною, коли розмова в другому телефоні буде закінчена, наш телефонний апарат, „пам'ятаючи" число телефона особи, з якою ми хотіли зв'язатися, сполучить нас з нею автоматично та повідомить про те телефонічним сиґналом. Притому щораз популярніші стають в ЗСА та Европі „електричні" секретарки,

(Закінчення на стор. 4)

Ф. Лукіянович

ПАЛЕСТИНСЬКА ДИЛЕМА

II.

Палестинці

На їхніх паспортах, зовсім іншої барви, зазначено що їхнє громадянство — невідоме. Живуть вони переважно у таборах, або в поржавлених барачках з бляхи, без біжучої води та унапрямленої каналізації. Вони знаходяться під опікою суспільної опіки втікачів ООН, що вдержує їх прямими дотаціями або посередніми, оплачуючи державі за удогіднення, так щоб вони не були тягарем держави.

Палестинці не управнені до соціяльного забезпечення, ані до безплатної опіки, знаходять працю переважно на жидівських територіях, для чого мусять мати перепустки, бо при переході смуги їх строго контролюють. Палестинці — це третьої кляси громадяни, без ніяких прав.

Зайняті території

На протязі 400 літ смуга Ґази була під турецьким володінням, між двома світовими війнами так, як і Західнє побережжя під мандатом Англії, а від 1949 - 67 років Єгипет зайняв Ґазу, причому, не надав громадянства цим мешканцям.

Поверхнею 240 кв. миль та півмільйонним населенням, з чого в 1949 - 53 роках 300,000 палестинців переселились із Ізраїля. Після 1967 року держава сконфіскувала 40 відс. землі, на якій поселила 2,500 жидів, що є обгороджені колючими дротами та під охороною війська.

Йордан, що після вигашення мандату Англії зайняв Західнє побережжя, також не наділив цих мешканців громадянством. Усякими способами, здебільшого нечесними так приватні торгівці, як аґенти уряду скуповували від арабів їхні землі, на яких опісля громадно поселювали колоністів-жидів. Проти такого поступування тут, як і в Ґазі, протестували ООН та ряд держав, але уряд ані вухом не вів. Є навіть такі голоси, щоби виселити один мільйон палестинців та до 60,000 жидів, які тепер там замешкують, і поселити колоністів. Бач, як!

Найбільші міста на Західньому побережжі — це Назарет, в якому з огляду на розрухи, посадник-араб відкликав релігійні кожнорічні торжества та Наблус. У цих містах палестинці мають перевагу. Найбільші табори у Ґазі-це Джабалії, Шафі, Хан Юніс та самому місті Ґазі, тоді як на Західньому побережжі — це у Рамаллаг, Каладнії, Тукаремі та Ал-Рамі.

Помилились. Іскра та вибух

Багато спостерігачів знали, що своїм способом жорстокої адміністрації цих територій Ізраїль встановив часову бомбу, питанням було лише, коли вона вибухне. Але уряд заколисував себе фактом, що ізраїльські араби залишаться і надалі льояльними, а також на підставі досвіду п'ятьох воєн з арабами, можна було думати, що це радше зайці, як тигри. Треба лише зразу вдарити залізною рукою по ворохобниках, а решта розлетиться, бодай так було дотепер.

Одначе, перечислились. Підійшла нова ґенерація, що виросла за час окупації, це одне, а друге ця ґенерація, готова на жертви, вже перестала розраховувати на Палестинську Визвольну Організацію чи поміч інших арабських чинників, вони усвідомили собі що сила в них самих.

Завданням автора цих рядків було подати читачам щаблі та структуру ізраїльського панування над цими землями, а прочитавши уважно, читачі зрозуміють події, які заіснували тепер та які відбудуться, хоч їх предсказати — годі.

А тепер, телеграфічним стилем пробіжимо те, що сталось. 6-го грудня в місті Ґази закололи ножем продавця-жида. Два дні пізніше, один жид в'їхав трактором у протилежну лінію, розторощив два авта, в яких згинули чотири палестинці. Це була іскра.

Вістка про це швидко рознеслась до поблизького табору Джабалія. Висипалась молодь — каміння, цегли, пляшки, коктейлі Молотова та палення автових опон.

(Закінчення на стор. 4)

Д-р Юліян Мовчан

ПЕТРО ФЕДИНСЬКИЙ — ГОРДІСТЬ АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ

II.

Гакож непохвально пише про „ідеальну" розв'язку національного питання у СССР В. Савцов аж в „Радянській Україні", яка є органом ЦК КПУ, Верховної Ради та ще й Ради міністрів УССР. У величезній статті „Хто ж окупант?" цей Савцов оповідаючи про свою зустріч із головним редактором „Голосу Америки" — „миловидною, енерґійною жінкою" пані О. Драган (яка, до речі, є дочкою вже померлого довголітнього редактора „Свободи" Антона Драгана), яка в той час також була в Україні і яка, як пише Савцов „уявляла собою усіблення дипломатичної лагідности", цитує такі її слова: „На жаль, у книгарні, в якій я побувала, щоб придбати для моїх дочок казки з картинками українською мовою, їх було мало — лише три книжки з двадцяти наявних у продажу".

Але не зважаючи на те, що американська виставка була успішною і підсовєтські газети високо оцінювали Петра Fединського за його бездоганне знання української мови та за обізнаність із справами інформатики в ЗСА, в інших питаннях він совєтським писакам не сподобався. Причиною цього було те, що ці писаки сподівалися, що, прибувши до СССР, Фединський крім виконання ролі перекладача та „ґіда", тобто, провідника, ні про що інше не буде розмовляти з совєтськими громадянами. Це свідчить про те, що вони, може, „забули", що, будучи вільним громадянином вільної американської землі, Петро Фединський так само почуває себе вільним говорити правду і говорити те, що думає — незалежно від того, чи це комусь подобається, чи ні. Тим більше, коли він прибув на батьківщину своїх батьків — Україну і на власні очі побачив там велику національну і соціяльну несправедливість. Було б дивним, якби він, українець і вільна людина, прибувши на Україну, мовляв, як води в рот набрав. І він говорив. Що саме?

Дамо слово самим совєтським газетам. Але перед тим хочемо зазначити, що, мабуть, з метою „кольнути" аби здискредитувати нашого співамериканця, продажні писаки подали його ім'я та прізвище, як „Пітер Фединскі" — дарма, що він при кожній нагоді зазначав, що він не є жоден „Пітер Фединскі", але Петро Фединський. Але для тих писак це не мало жодного значення і тому вони і далі робили своє.

І так, вищезгадана „Робітнича Газета" в числі за 28-ме серпня писала, що „Фединскі обравши місце дислокації недалеко фабрики „Большевик" у Херсоні... чіплявся до перехожих з провокаційними запитаннями, пропонуючи видану в США (!) літературу про історію України, яка повинна стати самостійною"... І далі там-же: „Витягши з великої сумки книжку про історію України, він заходився коментувати подані в ії історико-політичні питання. Для Пітера (тобто, Петра — Ю,)вони не були складними. популярно став викладати ідею про „самостійну" Україну, яка б розцвіла усіма фарбами, якби її „не грабувала Росія"...

В тому числі цієї самої газети, згідно ревеляцій Е. Логвина, „ґід Фединскі висловив думку про те, що боротьба за комунізм у нашій країні — утопія. Ми, мовляв, в своїй Америці, давно досягли вищого ступеня демократизації, не обтяжуючи себе комуністичними лозунгами... І що радянські люди не мають можливости вільного виїзду за межі СССР"... Хто, заперечить, що так не є?

Більше того — той самий Логвин далі пише, що „Фединскі розкрив своє обличчя антирадянщика, коли дозволив собі заявити, що в 1939 р. радянський міністр закордонних справ Молотов і міністр фашистської Німеччини Ріббентроп уклали, нібито, договір про поділ світу!"

І не тільки це, „товаришу" Логвин. Склавши той договір з нацистською Німеччиною, тим самим режим Сталіна і Молотова стали коляборантами гітлерівської Німеччини, за що, як коляборантів, їх треба було б судити як і всіх інших воєнних злочинців. На жаль, з відомих причин це не сталося...

Совєтського борзописця дуже „заїло" те, що під час річниці совєтсько-нацистського договору 1939 року „ґід" Фединський „вдень і вночі із своєї радіостанції „Голос Америки" у „зворушливій одностайності з іншими західніми ‹радіоголосами" підбурював жителів совєтської Прибалтики вийти на антисовєтську демонстрацію, передаючи докладні інструкції про організацію демонстрації"... Ось що болить московських окупантів та їхніх мерзенних холуїв...

У такому самому „дусі" пише про П. Фединського в газеті „Молодь України" (орган ЦК ЛКСМ України) Наталя Погорєлова — ще одна, на цей раз вже „старша московська сестра", якщо судити з її прізвища. Так само „спелуючи" його прізвище, як „Пітер Фединскі", Погорєлова пише, що „Фединскі явно провокує людей, переводячи розмови на рейки націоналізму... Він не приховує своїх буржуазно-націоналістичних поглядів (а чому б він мав їх приховувати? Перед ким? — ЮМ), розповідає антирадянські анекдоти, зводить наклепи на нашу дійсність"...

На її запитання, яким чином Фединський збагачує свої знання про життя в Україні, „Пітер", — як вона пише, — відверто відповів:

„Галана не читаю. Це – комуністичний письменник (І, додамо московський вислужник, якого українські партизани забили 1940 р. — ЮМ). Збагачую свій інтелект, бесідуючи з емігрантами, що прибули до США, дисидентами, читаю їх одкровення..."

Так само вищезгадана „Радянська Україна" в цілосторінковій статті „Хто ж окупант?" за підписом криптоніма В.С. пише, що, на думку П. Фединського, „Україна — це окупована держава!" І тому саме думка про те, що скорше або пізніше окупації прийде кінець і Росії як імперії, настане також кінець, все це все більше не дає спокою окупантам та їхнім вислужникам. Добре усвідомлюючи, що запорукою врятування українського народу, як нації, є не якісь там „перестройки" чи „ґласності", а лише повна і безумовно-політична незалежність України, Петро Фединський наголошував це питання під час розмови з нашими земляками в Україні у свої вільні години після праці. І, як бачимо, як гідний репрезентант американської молодої України, він дуже добре впорався із своїм, завданням. Бо чим більше ворог нападає і лає нас — тим дошкульнішого вдару ми йому завдаємо. Петро Фединський є гордістю американської України! Він є заслуженим прикладом для нас всіх — і старих і молодих.

СПЛАТА БОРГУ

У науковому світі існує гарний звичай: коли котрийсь із науковців після приписаних років праці відходить на т. зв. еміритуру, його ближчі знайомі й приятелі або наукове товариство чи університет, в якому згаданий новоспечений емерит працював, прощає свого\товариша окремим виданням наукового збірника, виготовленим в пошану його праці та його заслуг у тій ділянці, в якій емерит працював. І найцікавіше, що такого роду науковий збірник дуже часто тематично „різношерстний" і перш усього начебто не залежний від ділянки, в якій працював даний емерит, а навіть часто тематично чужий для науковця, в пошані якого видається збірник.

Переглядаючи мовні (а зокрема англо- й німецькомовні наукові збірники, видавані десятками томів чужомовними інститутами кожного року) зустрічаємо, наприклад, у збірниках, присвячених науковцеві-мовознавцеві (а про його ділянку і заслуги у цій же ділянці читаємо в короткій передмові від редакції), статті із ділянки медицини, фізики чи математики, а у збірнику, пресвяченому науковцеві-ботанікові, статті із ділянки рибознавства. І може це явище на вид є незрозуміле для пересічного читача, який міг би подумати, що той, якому присвячений збірник, мусів хіба впродовж свого життя цікавитися різними ділянками науки й тому із цих різних ділянок подані є цього роду статті. А по суті, тут справа глибша: той, якому присвячений збірник, працював впродовж довгих років в одному університеті чи в одній і тій же науковій інституції, жив у товариській дружбі із дослідниками-представниками різних ділянок знання і ці статті, що їх авторами є друзі емерита, є не тільки вкладом до даних наук, але й виявом дружби, а зокрема поваги до цих моральних вартостей, які становлять зміст життя людини.

На жаль цей академічний звичай, в якому головну ролю відограють ці невидимі, сказати б, моральні вартості людини, чомусь з різних причин прийнявся у нас тільки в науці, а тим самим створив прогалину в історії нашого духовенства, зокрема у нашій добі, в якій хуртовина подій розкинула галицьке духовенство дослівно по цілій земній кулі.

Такою видатною постаттю, яка належить до першого ряду священиків-суспільників, що їх можна б назвати „ентузіястами праці", є нагороджений найвищими церковними почестями, що його може дістати одружений священик нашої східньої Церкви, шамбелян папського престолу, архипресвітер із крилошанським хрестом і набедринником, митрофорний протоієрей і колишній філядельфійський декан, видатний промовець і публіцист о. Мирослав Харина. В особі о. М. Харини неначе в сочці об'єдналися усі ці прикмети галицького католицького духовенства, що їх духово защіпив у всіх своїх учнів і вихованців велетень нашої Церкви Слуга Божий Митрополит Андрей. Бо для досьогоднішнього нашого емерита о. Мирослава Харини впродовж цілого його плідного життя, незалежно на одній чи на другій частині нашої земної кулі, усе, навіть найменший почин якогось діла, був започаткований „в ім'я Бога" та скріплений безмежною вірою у поміч Бога, і тому завжди вдалий. Побіч численних особистих прикмет о. Мирослава, з яких може найбільш характеристичним і відомим для широкого загалу рідні й знагомих дому Марії і о. Мирослава Харинів є цей, панівний досьогодні „християнський оптимізм", яким, як знаємо, відзначався наш Слуга Божий Кир Андрей до останніх хвилин свого дуже важкого життя. А християнським оптимізмом, як кажуть християнські богослови, відзначається тільки така людина, яка у своєму серці побіч любови Бога може примістити й любов до брата, бо „ніщо рідне не є їй чуже".

На якій стійці і впродовж майже 50-літньої священичо-суспільної праці поставило о. Мирослава Боже Провидіння, там він завжди успішно вив'язувався із дорученого йому завдання: чи було це душпастирство у невеличкій парафії передмістя Львова Богданівці, де він побіч парафії зорганізував захоронку і делегатуру допомогового комітету в 1940-их рр., чи як катехит відновленої торговельної Гімназії, що організує у тих же роках на передмістях Львова в Сигнівці та Левандівці кухню для бідного населення та втікачів із областей Східньої України, чи коли при відновленій місцевій кооперативі „Зоря" організує хор і аматорську театральну дружину, яка в конкурсі аматорських гуртків у Львові в тому часі здобуває друге місце. Дальші воєнні дні жахливих 1940-

Отець митрат М. Харина.

их років приневолюють о. Мирослава з родиною покинути рідну землю та переселитися до Австрії, де спершу у Ляхсфельді коло Відня, а згодом в 1945 році в Конредсгофені в Баварії організує тимчасові центри духовної опіки для біженців, вислідом яких є Український Комітет, що вкінці перебрав опіку над всіма українцями, що жили в довколишніх селах. Коли ж апостольська адміністратура Німеччини призначила о. Мирослава (літом 1945 р.) душпастирем у Ротенбургу над Тавбером, біля Ансбаху, там він дав почин до заснування Марійської Дружини і Братства св. Рафаїла, яке вело в тому часі всі ділянки релігійно-суспільного життя. При парохії зорганізовано хор і дитячу захоронку, вечірню школу й спортове товариство „Тризуб". Вишукуючи наших вірних у чужих таборах, о. Мирослав їздив з хором 30, а то й 60 кілометрів, щоб принести їм духову потіху, відслужити Божественну Літургію, звінчати чи похрестити дітей.

Не дивно, що коли в 1949 році тодішній перший митрополит УКЦ в ЗСА Владика Константин переслав о. Мирославові виклик до ЗСА, по короткому побуті на провінції, о. Мирослав перебрав керівництво митрополичою канцелярією в ЗСА, а з дорученої йому парафії ім. Йосафата в дільниці Френкфорд із новозбудованою його ж заходом церквою (1953) розкішно розписаною, згідно з нашим обрядом, мистцем-малярем П. Андрусівом, зразково побудованою школою, монастирем для Сестер-учительок та залею на балі й розривки, створив одну із зразкових парафій Філядельфійської митрополії УКЦ.

В 1969 році о. М. Харина, тодішній головний предсідник СУК „Провидіння" (1966-1977) взяв участь у посвяченні собору св. Софії в Римі та Українського Католицького Университету ім. св. Климента Папи. В тому ж році відбув студійну подорож по европейських країнах, а зокрема по Швайцарії, Італії, Австрії та Німеччині, де колись душпастирював українським втікачам з-під безбожного большевицького царства.

У 1972 році, з нагоди 60-річчя заснування Єпископом Сотером Ортинським Союзу Католиків „Провидіння", о. Мирослав організував і провів прощу українців-католиків з Америки до Риму, Святої Землі й Люрду. Прощу описав о. Мирослав у цінній книжці „Богомільним шляхом", що появилася 1973 року у Філядельфії. У цих оригінальних спогадах автор зручно пов'язав опис поодиноких святих місць із словами-цитатами із св. Євангелії та Передання.

Крім обов'язків душпастиря, о. Харина працював у громадських установах, таких як СКВУ, УККА, а також посилав релігійні передачі в Україну через „Голос Америки" протягом 25 років.

Хай же цих кілька слів будуть сплатою боргу давнього знайомого ще з часів теологічних студій сьогоднішнього о. митрата, коли він був ще „дуктором", тобто провідником богословів четвертого року студій і завідуючим богословською читальнею ім. Маркіяна Шашкевича у Львові і хай вони заступлять сьогодні ненаписаний ще „Збірник в пошану" тих галицьких священиків, які згідно з волею Божого Провидіння стали зв'язковими між Матірною митрополією у Львові і дочерною у Філядельфії.

Григор Лужницький

Фундація...

(Закінчення зі стор. 1)

чення єдности дії деякі члени дирекції з Канади ввійшли до американської фундації і навпаки. Вони теж матимуть спільну Наукову Раду.

На зборах прочитано лист та привітання від голови НТШ в Европі д-ра А. Жуковського. Управа дякує дирекції фундації за дотеперішню підтримку й інформує, що до половини 1988 року десятий том ЕУ буде закінчений. Після того тамошня редакція ЕУ буде працювати над томом поправок і доповнень. У дальшому пляні є теж опрацювати скорочений енциклопедичний словник ЕУ та розпочати коротке видання ЕУ французькою і німецькою мовами.

Прочитано теж бадьорий привіт від д-ра П. Саварина з Канади.

Найважливішою постановою Загальних зборів було схвалення проєкту приступити, спільно з Науковим Товариством ім. Шевченка в ЗСА до підготови шеститомної Енциклопедії Української Діяспори (ЕУД), що охоплюватиме всі континенти та країни поза теперішніми кордонами СССР. На редактора цього нового проєкту покликано проф. В. Маркуся. Подібну постанову в цій же справі винесло пленарне засідання Президії й Управи НТШ 12-го грудня 1987 року в Ню Йорку.

Праця над ЕУД розпочалась 1-го січня 1988 року, а її передбачено закінчити редакційно до кінця 1992 року. Таким чином спадщина св. п. В. Кубійовича завершиться ще одним дуже важливим і потрібним для зовнішнього світу, України й діяспори виданням — енциклопедією українських поселень у світі поза Україною. Наміченим редактор ЕУ-Д представив свій плян праці на 1988 рік.

НТШ в Америці та Фундація Енциклопедії України будуть спільно фінансувати цей проєкт, що буде, поряд допомоги НТШ в Европі та його енциклопедичних планів, черговим амбітним завданням фундації та її приятелів. Фундація постійно приймає пожертви та записи на визначені потреби, а на кінець 1988 року підготовляє масову збірку, щоб доповнити свої фонди до суми вистачальної на фінансування згаданих проєктів із самих тільки відсотків основного капіталу.

У Філядельфії...

(Закінчення зі стор. 1)

сьогодні сюди", — сказав Р. Фарранд, починаючи своє слово. Перш — це виявити нашу солідарність з тими, які є переслідувані в Україні через свої релігійні і політичні переконання і тепер перебувають в концтаборах чи на засланні, а друга — це відзначити Тисячоліття Християнства в Україні. Але радість тих святкувань, хоч історична і дуже зворушлива, буде частинно притьмарена смутком, бо багато синів і дочок України терплять через свої релігійні переконання". Він сказав, що Українські Церкви, Католицька, Православна, Євангелицька і Баптистська існують в жахливих умовинах. Як приклад Р. Фарранд подав Українську Католицьку Церкву, яка в 1938 році мала вісім єпископів і 200 питомців, а тепер ані одного, яка мала 4000 церков тепер ані одної, 142 монастирів, тепер ні одного. Подібну долю понесла Українська Православна Церква, яка була насилу інкорпорована в Російську Православну Церкву.

Дальше в своєму слові Р. Фарранд цитував слова Шевченка, які є вирізьблені на пам'ятнику у Вашінгтоні. В дальшому він сказав, що хоч в Совєтському Союзі живе 17 відсотків українців, в тюрмах знаходиться 40 відсотків українців. Фарранд говорив про теперішні відносини поміж американським і совєтським урядами, про конференцію на вершинах у Вашінгтоні, на якій президент Роналд Реген представив питання прав людини в СССР.

Після промови Р. Фарранда студентки з Академії св. Василія Великого відспівали під орудою Галі Порітко дві пісні „Мати-Синові" і „Ой у лузі".

Тачер Лонгстреж член Міської ради передав відповідне від цієї установи відзначення.

Останнім доповідачем була Надія Світлична, членка Закордонного Представництва Української Гельсінської Групи.

Н. Світлична почала свою доповідь, цитуючи слова журналіста Вячеслава Чорновола, який із своїми товаришами відновив видання першого громадського незалежного українського журналу „Український Вісник". Далі Н. Світлична казала, що „політика гласності" ефективна тільки для вітрини" і подала як приклад арешт Чорновола та трьох його товаришів, які їхали на конференцію до Москви в грудні 1987 року.

Закінчуючи своє слово Н. Світлична просила зібраних, щоб не забували про українських політв'язнів, а зокрема щоб не забути арештованих і ув'язнених в 1972 році.

„І далі від нашого народу забирають тяжку данину не тільки у формі природних ресурсів та мозольної праці, але найбільшу данину ми платимо українськими патріотами, людьми думки і чину. Сьогодні, в День Українського Політв'язня, я протестую проти продовження практики вирішування національного питання за допомогою колючого дроту та моральних убивств".

Цього вечора всі три телевізійні станції передавали фрагменти з відзначення Дня Солідарности, а газета „Філядельфія Інквайрер" помістила репортаж з двома знімками п. н. „Sad song for a broken Ukraine" пера Едгара Віллімса.

Нюйоркська...

(Закінчення зі стор. 1)

Українська делегація з Г. Рікманом, який тримає проклямацію.

відродження країни!" Він також прочитав проклямацію посадника Е. Коча і представив присутнім головного промовця в особі проф. д-ра Олександра Домбровського, дійсного члена УВАН і НТШ, який дав глибоку аналізу подій тодішньої доби, згадував також про державний чин західних українців й дальші послідовні змагання українського народу, тобто створення у повоєнному часі УВО і ОУН, а понад усе Української Повстанської Армії, яка викликала подив навіть у чужинців. Доповідач в особливий шанобливий спосіб згадав про гідну поставу Владик обидвох Українських Церков і закінчив зворушливим закликом до єдности у громаді і в народі, жертвенної праці й молитви до Всевишнього та до обнови духа обтяженого балястом довголітніх розподів. На думку доповідача, тільки цілком нові почини і всенаціональна єдність можуть врятувати українство від занепаду.

У мистецькій частині виступили бас Стефан Шкафаровський, який добре виконав: „Під твою милость" — пісня-молитва, муз. Ігора Соневицького, „Бандуристе, орле сизий", сл. Т. Шевченка і „Богданова слава". сл. А. Юриняка, муз. Китастого, а у другій частині пісні: „Ой чого ти дубе", нар. пісня, муз. Стеценка і „Україні", сл. Василя Симоненка, муз. І. Соневицько. Акомпаньював солістові на фортепіяні Юрій Фурда.

Довголітня солістка нюйоркської міської опери Марта Кокольська-Мусійчук, яку завжди тепло вітають присутні під час виступів у Ню Йорку виконала пісні: „Нехай і так...", сл. І.Франка, муз. І. Соневицького, „Любіть Україну", сл. В. Сосюри, муз. М. Фоменка, „Синя чічка" Гайворонського, стрілецька пісня, і улюблену „Як давно", сл. Л. Українки, муз.Китастого. Акомпаньямент спочивав у фахових руках С. Шерег.

Дуже вміло і у великому піднесенні продекламувала Марійка Данчук - Решітник вірш Олеся Бердника „Золоті ворота" і за це їй і всім мистцям треба висловити особливе признання.

Академію закінчено українським національним славнем, що його започаткувала М. Кокольська-Мусійчук і підхопили усі присутні. Цим і було закінчено програму відзначення важливих історичних роковин.

Ділимося сумною вісткою з Друзями і Знайомими, що 22-го січня 1988 р. відійшла у Вічність

бл. п.
СТЕФАНІЯ БАЛКО
з дому ВЕСОЛОВСЬКА

Покійну поховано на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Ґлестонбері, Конн.

В глибокому горю:
син — БОГДАН з дружиною ХРИСТИНОЮ і донечкою НАТАЛЕЮ
донька — ХРИСТИНА з мужем АДРІЯНОМ СЛИВОЦЬКИМ і дітьми АДРІЯНКОМ, ВІРОЮ і НІНОЮ

Бл. п. ЛЕОНІДА ЗАЙШЛА-ХРОНОВИЧ

колишня учителька гімназії „Рідної Школи" в Городенці, вдова по бл. п. письменникові Володимирові Хроновичеві, визначна патріотка, заслана на 20 літ сибірських каторг, упокоїлася в Снятині, Західня Україна, у середу, 3-го січня ц. р., на 81-му році страдального життя.

Як нев'янучий вінок на її свіжу могилу складаємо пожертву 30 дол. на пресфонд „Свободи".

Нехай рідна земля, за яку Вона боролася і терпіла довгі літа свого життя, буде їй легкою, а пам'ять вічною.

БРАТ з ДРУЖИНОЮ і ДОЧКОЮ

Об'єднання Українських Лісників і Деревників
ділиться сумною вісткою, що дня 1-го лютого 1988 р. відійшов у Вічність на 90-му році життя

бл. п. інж. лісник
Евстахій Бачинський

ПАНАХИДА — відбудеться 4-го лютого 1988 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН — 5-го лютого 1988 р. о год. 10-ій ранком на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Дружині Тетяні, синові Юліянові з дружиною Марійкою, синові Володимирові з дружиною Оленкою, д-рові Ігореві Бачинському, Олегу Бачинському і всій Родині складаємо глибокі співчуття.

Управа і Члени ОБУЛІД-у

Карпатський Лещетарський Клюб
в глибокому смутку повідомляє своїх Членів, усіх Спортовців та Симпатиків українського спорту та все Громадянство, що 25-го січня 1988 р. відійшла від нас у вічність у Мельборні, Австралія

бл. п.
Ірина Орися Кобзяр-Варцаба-Залеська

найкраща змагунка нашого Клюбу, з численними до тепер не перевершеними осягами українського спорту, артистка українських сцен, активна діячка української спільноти в Австралії.

Опечаленій Родині складає вислови глибокого співчуття

Управа Карпатського Лещетарського Клюбу, Ню Йорк

З великим сумом і невимовним болем повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що з Волі Божої по короткій і важкій хворобі поєднана з Богом відійшла у Вічність у вівторок, 2-го лютого 1988 р. в шпиталі св. Анни в Joliett, Quebek, Canada

сл. п.
НАТАЛІЯ КЛЕЦОР
з дому ШВЕЦЬ

наша Найдорожча
ДРУЖИНА, МАМА, БАБУНЯ, СЕСТРА, БРАТАНИЦЯ і СЕСТРІНКА.

абсольвентка державної жіночої учительської семінарії в Бережанах та довголітня діячка на терені 82-го Відділу Союзу Українок Америки на Бронксі, Н. Й.

Народжена 12-го травня 1913 р. в селі Божиків, Підгаєцького повіту, Зах. Україна.

ПАНАХИДА відбудеться в четвер, 4-го лютого 1988 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Alfred Dallair при 3254 Bell chas вул., Монтреаль, Канада.

ПОХОРОН відбудеться в п'ятницю, 5-го лютого 1988 р. о год. 9.30 ранком в каплиці похоронного заведення, звідки Тлінні останки будуть перевезені до церкви Успення Божої Матері на Розмонті, а після Служби Божої на український цвинтар Cotes de Nege.

Залишені горем прибиті:
муж — МИХАЙЛО
син — ОЛЕКСАНДЕР з дружиною ЛІДОЮ і донечкою ЛІЛЕЄЮ
дочка — БОГДАННА з мужем ПЕТРОМ ГАВРИЛЮКОМ і синами ПЕТРУСЕМ і СИМОНКОМ
сестра — ЕМІЛІЯ КУШНІР
братанки — ВАСИЛЬ ШВЕЦЬ з дружиною ЛЮБОЮ і дітьми та внуками
МИХАЙЛО ШВЕЦЬ з дружиною ОЛЕНКОЮ і дітьми
сестрінок — ОЛЕКСАНДЕР ГАНУШАК з дружиною ОЛЕЮ та дітьми

Замість квітів на свіжу могилу Покійної Наталії, Родина просить складати пожертви на: Свята Софія, Релігійне Т-во Українців Католиків Канади і на ДуховнуСемінарію в Оттаві, Онтаріо, Канада.

Діяльність 82-го Відділу СУА

У суботу, 19-го грудня, відбулися загальні збори 82-го Відділу СУА в Ню Йорку. Збори відкрила голова Іванна Клим. Молитвою і хвилинною мовчанкою за померших членок відділу започатковано збори. До Президії зборів запрошено: представництво Округи, організаційну референтку Олександру Крумшин, Олексанрду Кіршак на предсідницю, Надію Попель на секретарку.

Звіти референток, касира і голови дали ясний образ праці, проробленӧї в 1987 році. Особлива увага була звернена на ділянки: культурно-освітню, суспільної опіки і виховну; не байдужою була доля Українського Музею і журналу „Наше Життя".

Референтура суспільної опіки, очолена Теодорою Бриттан, дбала про поміч потребуючим українцям в Південній Америці, Европі та членкам старшого віку. В тій цілі вислано пачки з одягом, книжками і журналами. Чотири членки Відділу утримують стипендистів у Бразилії.

У різдвяний час переведено коляду на УМ, з якої передано 1,350 дол., а від Відділу 500 дол. Крім цього членки подарували УМ цінні експонати.

На пресовий фонд „Нашого Життя" передано 2,795 дол., в тому числі суму, призначену на сторінку для дітей.

Культурно-освітня референтура працювала комісією і за її старанням відбулися такі імпрези: доповідь д-ра Р. Осінчука „Україна після чорнобильської катастрофи", М. Галіва „Спроба ліквідації Української Католицької Церкви в Україні 1946 року", І. Іванчишин „Княгиня Ольга, володарка України".

З великим успіхом пройшла імпреза, присвячена пам'яті поета Вадима Лесича у п'яту річницю його смерти. В програмі взяли участь: В. Барагура, Б. Бойчук, Л. Кукрицька-Лисняк, В. Лисняк і М. Мачай.

Відділ цікавиться громадським і суспільним життям та по змозі бере в ньому участь. Членки писали протестні листи до американських видавництв і телевізійних станцій, які ширять неправдиві вістки про Україну.

Після вислухання звітів представниця Округи О. Крумшин подала багато цінних думок і порад, головно з ділянки організаційної. На кінець висловила признання голові і цілій Управі за діяльність і заявила, що членки можуть бути горді з проробленӧї праці.

У склад Управи на 1988 рік увійшли: І. Клим — голова, І. Іванчишин — заступниця голови, О. Кіршак — протоколярна секретарка, Надія Попель — касирка, І. Іванчишин і С. Раковська — культурно-освітні, Ю. Криса — організаційна, Т. Бриттан — організаційна і стипендійна, О. Смулка, С. Серафин, Е. Балабан, А. Стасів — господарські. До Контрольної комісії увійшли: І. Крамарчук — голова, О. Гірна і М. Мирошниченко — члени.

По діловій частині зборів, яку закінчено молитвою, відбулася товариська гутірка при вині, солодкому і каві.

С. Р.

Палестинці...

(Закінчення зі стор. 2)

Як вогонь по степу, із уже давно назрілого підґрунтя, протести і демонстрації спорадично поширились на зайнятих територіях.

До Різдва було 22-ох убитих. Настала передишка. Думаючи, що вже по всьому, військо із списку конфідентів арештувало ряд палестинців і рішило депортувати дев'ятьох палестинців. Очевидно це додало оливи до вогню. Нові протести; трьох убитих і т.д. У підсумках — 29 убитих, в тому дві неповинні в нічому жінки та 62-річний старший чоловік, невідоме, але приблизно 200 чи більше — число ранених та 1,978 арештованих, із чого 908 звільнено за порукою батьків, отже залишилося 1,070, із яких шість звільнено, 294 засуджено, решта ще чекає на суд військового трибуналу, а чотирьох депортували, доля інших ще невідома.

Протести. Рішення ООН.

Звідусіль посипались протести проти уживання зброї, на що Їцак Рабін, міністер оборони заявив, що слід в першу чергу, затримати порядок. У 15-членній Раді Безпеки ООН, засуджено методи Ізраїля 14:0 голосами із ЗСА, що стрималися, але в наступній резолюції осягнено однозгідне рішення 15:0 відносно виселення дев'ятьох палестинців.

Певна частина жидівського населення, як і деякі члени збройних сил Ізраїля, що створили Йош Гюль, або „досить є досить" і відмовились повнити службу на західніх територіях, також протестують проти метод насильства. Прем'єр Їцак Шамір натякнув, що заіснувала можливість переговорів відносно надання палестинцям прав самоуправи, радше автономії.

Очевидно, що це виключає надання їм права голосування, бо тоді, об'єднавшись із ізраїльськими арабами в один бльок, вони могли б здобути перевагу у Кнессеті. Але на цих територіях виринають нові провідники, течії яких значно небезпечніші для Ізраїля, як кидання чи палення опон.

Основник цієї держави, Давид Бен-Ґуріон заявив: „Як ми підіб'ємо чужі народи, тоді наша держава не буде ані жидівською, ані демократичною" Які пророчі ці його слова.

Телефонна...

(Закінчення зі стор. 2)

за яких править телефон, що має закодовану відповідь, у випадку, коли його власник виходить з дому. В Австрії та Німеччині здобули велику популярність „телефонні казки" для дітей, які присипляють малих дітей до сну.

Багато нових родів телефонів находяться ще досі в стадії дослідів, або плянування. Але й ті телефони, якими користуємося сьогодні, стали вже невід'ємною часткою нашого життя. В майбутньому вони стануть нашими найближчими та найвірнішими підпомагачами.

НЕВІДОМІ ТЕРОРИСТИ застрелили з автоматичної зброї 27-річного французького вояка, охоронця амбасади у Бейруті. Випадок трапився на перехресті доріг коли автомобіль француза Жака Морана зупинився на червоному світлі. Терористи, які їхали більшою швидкістю, обстріляли з автоматів автомобіль Морана, вбиваючи його на місці.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЙОСИФ ЛИСАК, член УНС Відд. 277-го ім. св. Івана в Гардфорді, Конн., помер 20-го липня 1987 року на 73-му році життя. Нар. 12-го липня 1914 року в Старому Самборі, Україна. Членом УНС став 1951 року. Залишив у смутку дружину Анну Яцко-Лисак, дочку Марію Сміт з мужем Гарі; трьох внуків — Християну, Ірену і Мирона, брата і дві сестри в Україні. Похорон відбувся 22-го липня 1987 року на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Ґлестонбурі, Кт.

Вічна Йому Пам'ять!

Осип Гладун, секр.

ІВАН ГОЛОВЕЦЬКИЙ, член УНС Відд. 258-го ім. Св. Михаїла в Ґоуцдейл, Па., помер 10-го грудня 1987 року на 64-му році життя. Нар. 10-го лютого 1923 року в Ґоуцдейл, Па. Членом УНС став 1941 року. Залишив у смутку дружину Вірджінію, дві дочки, двох синів і внука. Похорон відбувся 14-го грудня 1987 року на цвинтарі Св. Ядвіги в Дірборн, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!

Гелен Головецкі, секр.

ОЛЕКСАНДЕР ЗАКОРЧЕМНИЙ, член УНС Відд. 156-го ім. Тараса Шевченка в Брукгевен, Па., помер 16-го грудня 1987 року на 69-му році життя. Нар. 20-го березня 1918 року в Честері, Па. Членом УНС став 1954 року. Залишив у смутку батька Матвія і сестру Стеллу Матищак. Похорон відбувся 19-го грудня 1987 року на цвинтарі Іммакулейт Гарт в Лінвуд, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Новак, секр.

АМБРОЗІЙ КОК, член УНС Відд. 171-го ім. Лесі Українки в Джерзі Сити, Н.Дж., помер 12-го грудня 1987 року на 72-му році життя. Нар. 1915 року в Сиксвіллі, Па. Членом УНС став 1933 року. Залишив у смутку брата Мирона і сестер — Ольгу Кіш і Надію Гамілтон. Похорон відбувся 27-го грудня 1987 року на Лейкловн Семетері в Рейнолдсвілл, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Стелла Расн, секр.

ЙОСИФ КОНОПКА, член УНС Відд. 231-го в Кемден, Н.Дж., помер 12-го грудня 1987 року на 75-му році життя. Нар. 3-го грудня 1912 року в Польщі. Членом УНС став 1969 року. Залишив у смутку дружину Еву. Похорон відбувся 15-го грудня 1987 року на цвинтарі св. Йосифа в Ґловчестер Твп., Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Петро Петнер, секр.

ПЕТРО ТИЦЬКИЙ, член УНС Відд. 168-го ім. св. Василія в Перт Амбою, Н.Дж., помер 13-го грудня 1987 року на 90-му році життя. Нар. 14-го серпня 1897 року в Черчі, Україна. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку дружину Анну і сина Романа. Похорон відбувся 16-го грудня 1987 року на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Іван Бабин, секр.

ЯРОСЛАВ САЛУК, член УНС Відд. 88-го Т-ва „Союзівка" в Кергонксоні, Н.Й., помер 11-го грудня 1987 року на 79-му році життя. Членом УНС став 1969 року. Залишив у смутку дружину Ольгу, сина Адріяна, дочку Марту і внуків — Маю, Наталку і Миколу. Похорон відбувся 14-го грудня 1987 року на цвинтарі Св. Духа в Гемптонбургу, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Стефанія М. Гаврилюк, секр.

НИКОЛА ТУРЧИН, член УНС Відд. 316-го Т-ва „Вільні Козаки" в Рочестері, Н.Й., помер 9-го грудня 1987 року на 93-му році життя. Народився 1894 року в Галичині. Членом УНС став 1933 року. Залишив у смутку сина Петра з дружиною і дочкою. Похорон відбувся 12-го грудня 1987 року на цвинтарі Святого Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Л. Ґалуґа, секр.

МИКОЛА ГОЙСОН, член УНС Відд. 107-го ім. св. Івана Хрестителя в Геммонді, Інд., помер 3-го грудня 1987 року на 68-му році життя. Нар. 1919 року в Пенсильванії, ЗСА. Членом УНС став 1939 року. Залишив у смутку дружину Марію і сестру Анну. Похорон відбувся 5-го грудня 1987 року на цвинтарі Чепел Лови Мем. Ґарденс в Скерервілл, Інд.

Вічна Йому Пам'ять!

Василь Ванжула, секр.

СОФІЯ ЛЄЩИНСЬКА, член УНС Відд. 423-го ім. Е. Коновальця в Чикаго, Ілл., померла 19-го листопада 1987 року на 66-му році життя. Нар. 1921 року в Україні. Членом УНС стала 1972 року. Похорон відбувся 23-го листопада 1987 року на цвинтарі Св. о. Миколая в Чикаго, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

Юлія Назаревич, секр.

ГНАТ ЛОПАТКА, член УНС Відд. 217 ім. св. Йосафата в Рочестері, Н.Й., помер 12-го грудня 1987 року на 65-му році життя. Нар. 12-го липня 1922 року в Зах. Україні. Членом УНС став 1968 року. Залишив родину в Україні і вуйка Стефана Камінського в Канаді та багато приятелів. Похорон відбувся 13-го грудня 1987 року на цвинтарі Св. Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Стефан Приймак, секр.